

10 bài suy niệm Lời Chúa Lễ Thánh Giuse Thợ (của Lm. Anmai, CSsR)

- [Phụng vụ](#)

THÁNH GIUSE THỢ – CHỨNG NHÂN ÂM THẦM CỦA LAO ĐỘNG VÀ ĐỨC TIN

Lễ Thánh Giuse Thợ hôm nay không chỉ là dịp để tôn vinh một vị thánh bảo trợ của giới lao động, mà còn là lời mời gọi chúng ta đi vào chiều sâu của mầu nhiệm lao động, của đời sống ẩn dật, của sự vâng phục và dấn thân trong thầm lặng. Thánh Giuse không nói một lời nào trong các sách Tin Mừng, nhưng chính sự thinh lặng ấy lại trở thành một sứ điệp vang vọng ngàn đời: sứ điệp về lao động chân chính, về đời sống gia đình, về sự cộng tác với Thiên Chúa qua những việc nhỏ bé hằng ngày.

Bài Tin Mừng hôm nay đưa chúng ta trở lại với hình ảnh của Đức Giêsu tại hội đường quê nhà Nazareth. Ở đó, dân làng đã vấp phạm vì Ngài – một con người mà họ tưởng chừng như hiểu rõ quá đỗi: con bác thợ Giuse, người thợ mộc của làng, người anh em với những người mà họ quen biết. Họ không thể tin rằng từ một người xuất thân khiêm tốn, làm nghề lao động tay chân, lại có thể phát xuất một ngôn sứ, một Đấng giảng dạy đầy quyền năng như thế. Họ vấp ngã vì quá quen thuộc. Nhưng chính cái “bình thường” của Đức Giêsu lại là nơi ẩn giấu mầu nhiệm cao cả của ơn cứu độ. Và chính trong đời sống lao động khiêm hạ ấy, hình bóng Thánh Giuse hiện về như một người cha, một người thầy, một người đã uốn nắn Đức Giêsu trong âm thầm.

Thánh Giuse đã sống tại làng quê Nazareth – một nơi nhỏ bé, vô danh, không ai ngờ lại là nơi Thiên Chúa chọn để Con Một của Ngài lớn lên. Ngài là một người thợ. Một nghề nghiệp không sang trọng, không quyền thế, không nổi bật, nhưng là một nghề đem lại của ăn, của mặc, của sống. Chính Giuse đã dùng đôi tay chai sạn của mình để nuôi sống gia đình, để nuôi dưỡng Đấng Cứu Thế đang lớn lên từng ngày. Trong xưởng mộc đơn sơ của mình, Giuse không chỉ truyền nghề cho Chúa Giêsu, mà còn dạy cho Ngài giá trị của lao động, sự cần cù, lòng kiên nhẫn, đức trung tín và niềm tin tưởng vào sự quan phòng của Thiên Chúa.

Thánh Giuse là mẫu gương tuyệt vời cho mọi người lao động: lao động không chỉ để sinh tồn, mà còn là cộng tác với Thiên Chúa trong việc sáng tạo và cứu độ. Lao động không phải là hình phạt, mà là ơn gọi. Khi con người làm việc với tinh thần trách nhiệm, với tâm hồn ngay lành, thì chính công việc ấy trở nên nơi gặp gỡ Thiên Chúa. Bàn tay làm việc, khối óc tính toán, cả mồ hôi và nước mắt trong lao nhọc đều có thể trở thành lời cầu nguyện, nếu được dâng lên trong tình yêu và khiêm nhường.

Thánh Giuse còn là gương mẫu của một người sống đức tin trong thầm lặng. Ngài không giảng dạy, không làm phép lạ, không tranh luận đạo lý. Ngài chỉ sống – sống trọn vẹn trong ý muốn của Thiên Chúa, dù đôi khi chẳng hiểu hết. Khi được báo tin về việc Đức Maria mang thai bởi quyền năng Chúa Thánh Thần, Giuse đã bối rối, nhưng rồi mau mắn làm theo lời sứ thần. Khi được lệnh đem Hài Nhi trốn sang Ai Cập, Ngài lặng lẽ thực hiện. Và khi được lệnh trở về, Ngài cũng tuân phục. Đời sống đức tin của Thánh Giuse là hành trình của những “xin vâng” âm thầm, nhưng đầy sức mạnh. Đó là mẫu gương cho biết bao người hôm nay, nhất là những người đang vất vả lao động giữa đời, mà vẫn giữ được lòng trung thành với Chúa trong từng việc nhỏ.

Hôm nay chúng ta mừng lễ Thánh Giuse dưới tước hiệu “Thợ”, là để khẳng định lại giá trị cao quý của lao động trong chương trình cứu độ của Thiên Chúa. Trong một thế giới mà danh vọng, quyền lực, và địa vị thường được xem là thước đo giá trị của con người, thì Thánh Giuse mời gọi chúng ta nhìn lại: một con người sống âm thầm, làm việc siêng năng, chu toàn bốn phận, lại được Thiên Chúa tín nhiệm và chọn làm dưỡng phụ cho Con Một Ngài.

Lao động, dưới ánh sáng Tin Mừng, không chỉ là phương tiện để kiếm sống, mà còn là cách thế để thánh hóa chính mình và thánh hóa thế giới. Qua lao động, con người trở nên giống Thiên Chúa – Đấng đã làm việc sáu ngày để tạo dựng vũ trụ. Qua lao động, con người cộng tác vào công trình duy trì sự sống và nâng cao nhân phẩm. Nhưng để lao động mang lại giá trị vĩnh cửu, cần phải gắn nó với lòng yêu mến, với ý thức phục vụ, và với sự dâng hiến.

Thánh Giuse còn là người của gia đình. Ngài là người chồng mẫu mực của Đức Maria, là người cha yêu thương của Đức Giêsu. Gia đình Thánh Gia không giàu có, không tiện nghi, nhưng đầy tràn tình yêu, sự kính trọng và đức tin. Trong thời đại hôm nay, khi mô hình gia đình bị đe dọa bởi những giá trị lệch lạc, Thánh Giuse là mẫu gương cần thiết hơn bao giờ hết. Ngài dạy cho các bậc cha mẹ cách sống gương mẫu, cách yêu thương trong bốn phận, cách kiên nhẫn trong hy sinh, và cách giữ gìn bầu khí thiêng liêng trong ngôi nhà nhỏ bé của mình.

Dân làng Nazareth đã từng hỏi: “Bởi đâu ông ta được như thế?” – một câu hỏi không có lời đáp nếu người ta chỉ dừng lại ở bề ngoài. Họ đã quen thuộc với Giêsu trong xưởng mộc, quen với mẹ Ngài, với họ hàng của Ngài. Và họ vấp ngã vì sự quá quen thuộc ấy. Nhưng thực tế, điều vĩ đại thường được ẩn giấu trong cái tầm thường. Sự thánh thiện thật sự thường được bọc kín trong lớp áo lao nhọc, vất vả, và thầm lặng. Nếu không có con mắt đức tin, chúng ta dễ bỏ qua những vĩ đại đang diễn ra ngay bên cạnh mình: một người mẹ hy sinh vì con, một người cha vất vả làm việc, một người trẻ miệt mài với học hành – tất cả có thể là dấu chỉ của thánh thiện.

Mừng lễ Thánh Giuse Thợ hôm nay, chúng ta hãy nhìn lại chính đời sống của mình: công việc hằng ngày, trách nhiệm với gia đình, bốn phận với xã hội – tất cả đều có thể trở nên nơi gặp gỡ Thiên Chúa, nếu chúng ta sống như Thánh Giuse: với lòng tin tưởng, khiêm tốn và trung thành. Hãy học nơi Ngài đức kiên nhẫn trong lao động, lòng yêu thương trong gia đình, sự bình an trong khó nghèo, và sự phó thác giữa những điều không hiểu hết. Nhất là hãy học nơi Ngài sự âm thầm phục vụ – làm mà không cần được ghi nhận, yêu mà không cần được đáp lại, hy sinh mà không cần ai biết.

Xin Thánh Giuse Thợ cầu bầu cho tất cả những người lao động: những người đang mưu sinh giữa nắng gió, đang làm việc âm thầm trong các công xưởng, những người mất việc, những người bị bóc lột hay đối xử bất công. Xin cho họ tìm được nơi lao động không chỉ là miếng cơm manh áo, nhưng là con đường thánh hóa bản thân, là phương tiện góp phần xây dựng một thế giới công bằng và huynh đệ hơn. Xin cho tất cả chúng ta, trong bất cứ hoàn cảnh sống nào, luôn ý thức rằng: đời sống Kitô hữu không phải là chuyện lớn lao, nhưng là trung thành trong những điều nhỏ bé hằng ngày, như chính Thánh Giuse đã sống – để một ngày kia, chúng ta cũng được gọi là “người công chính” trong mắt Thiên Chúa. Amen.

Lm. Anmai, CSsR

THÁNH GIUSE – NGƯỜI THỢ ÂM THẦM, GƯƠNG MẪU CHO MỌI NGƯỜI LAO ĐỘNG

“Trên đường về quê hương, con gặp một người thợ mộc, dáng dấp thật âm thầm. Là thánh Giuse hiền lành, cửa đục giữa đời thường, sống ẩn dật, đơn sơ...”

Có lẽ không một tín hữu Công giáo Việt Nam nào lại không từng được nghe hoặc cất lên giai điệu quen thuộc ấy – một bài thánh ca chất chứa tâm tình đơn sơ, bình dị nhưng thấm đẫm tình yêu và lòng kính trọng dành cho Thánh Giuse Thợ. Cổ linh mục Đạo Minh, dòng Thánh Giuse, đã viết nên ca khúc ấy giữa những năm tháng khốn khó của đất nước, giữa lao nhọc của thân phận người dân làm than, nhưng trong trái tim ngài luôn có bóng dáng của một vị thánh thợ mộc – Thánh Giuse – người công chính, người cha trần thế của Chúa Giêsu, gương mẫu cho tất cả những ai đang từng ngày vác lấy cuộc sống bằng đôi tay cần cù lao động.

Hôm nay là ngày 1 tháng 5 – ngày Quốc tế Lao động, một ngày mà toàn thế giới tôn vinh người lao động, ghi nhớ những hy sinh, tranh đấu, giọt mồ hôi và cả máu đã đổ xuống để bảo vệ phẩm giá và quyền lợi của giới công nhân. Trong ánh sáng Tin Mừng, ngày này lại càng thêm ý nghĩa khi Giáo Hội chọn kính nhớ Thánh Giuse Thợ – người thợ mộc âm thầm ở Nagiarét – như để khẳng định rằng: lao động không chỉ là phương tiện mưu sinh, mà còn là một con đường thánh hóa, là phương thế để cộng tác với Thiên Chúa trong công trình sáng tạo và cứu độ.

Giữa muôn vàn nhân vật trong Kinh Thánh, Thánh Giuse nổi bật không phải bằng lời nói, mà bằng sự thinh lặng. Đó không phải là sự thinh lặng của bất lực hay sợ hãi, mà là một sự thinh lặng của đức tin, của chiêm niệm, của vâng phục trước thánh ý Thiên Chúa. Tin Mừng không ghi lại bất cứ lời nào của ngài, nhưng ghi lại những hành động thấm đẫm tinh thần vâng phục và hiến thân.

Từ giấc mơ đầu tiên khi thiên thần hiện đến báo tin về người vợ sắp cưới mang thai bởi quyền năng Thánh Thần, đến cuộc hành trình sang Ai Cập tránh lưỡi gươm Hêrôđê, rồi trở về sống âm thầm tại Nagiarét – tất cả đều được Thánh Giuse thực hiện trong sự thinh lặng đầy tín thác. Ngài không lý luận, không phản kháng, không đòi hỏi lý do, chỉ đơn giản là lắng nghe và hành động theo thánh ý.

Sự thinh lặng ấy gợi cho chúng ta một sứ điệp rất mạnh mẽ giữa thế giới hôm nay – thế giới ồn ào, đầy lời nói và tranh biện, nhưng lại thiếu chiều sâu và lắng đọng. Thánh Giuse mời gọi ta hãy học biết dừng lại trong tâm hồn, để lắng nghe tiếng Chúa trong những chi tiết nhỏ nhất của cuộc đời, nơi tiếng cửa, tiếng búa, tiếng con trẻ cười đùa, nơi những lần tay chai sần vì công việc.

Ngài là thợ mộc – một nghề tưởng chừng bình thường, không sang trọng, không nổi bật, nhưng lại có giá trị trường tồn. Bằng đôi tay lao động vất vả, Thánh Giuse đã nuôi dưỡng Đức Maria và Chúa Giêsu, xây dựng một tổ ấm gia đình đơn sơ nhưng đầy thánh thiện. Chính trong xưởng mộc nhỏ bé ấy, ngài đã thực hiện bốn phận làm cha, làm chồng, làm người – không chỉ bằng sự vất vả thể xác mà còn bằng trách nhiệm đạo đức và tình yêu chân thật.

Thánh Giuse cho chúng ta thấy rằng: công việc lao động – dù là tay chân hay trí óc, dù lớn hay nhỏ – đều có giá trị thiêng liêng nếu được thực hiện trong tinh thần trách nhiệm, sự công chính và tình yêu. Ngài là mẫu gương cho những người lao động biết làm việc không chỉ để kiếm sống, mà để phụng sự Thiên Chúa, nuôi dưỡng gia đình và góp phần xây dựng xã hội tốt đẹp.

Lao động không phải là hình phạt, mà là vinh dự. Ngay từ thời sáng tạo, Thiên Chúa đã trao cho con người sứ mạng “làm cho đất sinh lợi và cai quản vũ trụ”. Lao động là cách để con người trở nên giống Thiên Chúa – Đấng tạo dựng – khi biết sử dụng đôi tay, trí óc và cả con tim để làm đẹp cho thế giới này. Thánh Giuse là người đã sống trọn vẹn ý nghĩa ấy.

Ngày nay, nhiều người lao động sống trong cảnh nghèo đói, bất công, bị bóc lột và xem thường. Nhiều người làm việc cực nhọc nhưng không được trả lương xứng đáng, không có cơ hội phát triển bản thân hay bảo đảm tương lai cho con cái. Giữa những đau khổ và bất công đó, Thánh Giuse vẫn là nguồn an ủi và niềm hy vọng, là gương sáng cho mọi người lao động biết sống ngay chính, trung thành, và kiên trì với ơn gọi làm người.

Thánh Giáo hoàng Gioan Phaolô II đã nói: “Lao động là con đường nên thánh”. Điều ấy không có nghĩa là chỉ các linh mục, tu sĩ mới nên thánh, mà bất cứ ai, trong công việc bình thường mỗi ngày – từ quét nhà, nấu ăn, sửa xe, chăm sóc bệnh nhân, dạy học – đều có thể nên thánh nếu biết làm vì yêu mến, vì phục vụ và vì muốn vâng theo ý Chúa.

Thánh Giuse không làm phép lạ vĩ đại, không giảng dạy đám đông, không chữa lành bệnh tật, nhưng ngài đã sống đời thường với một trái tim phi thường – trái tim của một người cha yêu thương và hiến mình trọn vẹn. Trong âm thầm, ngài đã để cho cuộc sống lao động trở thành nơi chốn gặp gỡ Thiên Chúa.

Ngày Quốc tế Lao động không chỉ là dịp nghỉ ngơi, mà là cơ hội để chúng ta suy tư về ý nghĩa của công việc mình đang làm. Công việc của tôi có làm cho tôi nên người hơn không? Tôi có đang làm việc với tinh thần phục vụ hay chỉ vì vật chất? Tôi có biết tạ ơn Chúa mỗi ngày vì được còn khỏe mạnh để lao động không? Tôi có giúp đỡ, hỗ trợ những người lao động nghèo hơn, thiệt thòi hơn mình không?

Đồng thời, đây cũng là dịp để chúng ta cầu nguyện cho thế giới lao động – cho những người không có việc làm, những người bị đối xử bất công, những người bị ép buộc làm việc trong điều kiện khắc nghiệt. Cầu nguyện để mọi người nhận ra phẩm giá cao quý của mình, và để mọi chủ nhân biết tôn trọng công lý và lòng nhân ái.

Thánh Giuse Thợ – một vị thánh thầm lặng, một người cha công chính, một người lao động gương mẫu – chính là ánh sáng soi cho thế giới hôm nay, nơi mà giá trị con người nhiều khi bị đánh giá bằng năng suất, bằng hiệu quả, bằng danh vọng. Ngài nhắc cho ta rằng: giá trị thật nằm ở chính phẩm giá của con người, trong sự trung tín với bốn phận hằng ngày, và nơi trái tim biết yêu thương.

Lạy Thánh Giuse, xin cầu bầu cho chúng con – những người lao động giữa trần thế này – biết noi gương ngài sống khiêm tốn, công chính và yêu thương. Xin giúp chúng con biết dùng chính công việc mỗi ngày để nên thánh, để phục vụ gia đình, Giáo Hội và xã hội. Xin đồng hành với những ai đang khổ cực mưu sinh, bị áp bức, thất nghiệp hay tuyệt vọng. Và xin cho chúng con luôn nhận ra được Chúa đang hiện diện và mời gọi chúng con qua từng giọt mồ hôi, từng nhịp tim thầm lặng của đời lao động.

Lm. Anmai, CSsR

THÁNH GIUSE THỢ: NGƯỜI CÔNG CHÍNH ÂM THẦM

“Con bác thợ mộc!” – Lời thốt lên ngạc nhiên của những người đồng hương ở Nadarét không hàm ý khinh chê, nhưng chất chứa sự sửng sốt và không thể tin nổi: làm sao một người quá đỗi bình thường, lại có thể khôn ngoan và đầy quyền năng như thế? Họ không thể hình dung rằng cậu con trai của bác thợ mộc Giuse, người thợ mộc lặng lẽ sống giữa họ suốt bao năm, lại có thể là một ngôn sứ,

hay thậm chí là Đấng được Thiên Chúa sai đến. Sự kinh ngạc ấy nhanh chóng biến thành xúc phạm, và xúc phạm chuyển thành từ chối, rồi thành thù hận.

Tin Mừng kể lại: vì sự cứng lòng tin của họ, Đức Giêsu không thể làm được phép lạ nào. Chính nơi quê hương của mình, Người bị loại trừ. Và lý do, thật đơn giản: “Con bác thợ mộc” – một danh xưng bình dân, giản dị, không gây chú ý. Nhưng chính nơi danh xưng ấy, chúng ta thấy được chiều sâu của mầu nhiệm: Thiên Chúa chọn con đường thấp hèn, ẩn khuất, để thực hiện công trình cứu độ. Và nơi người cha nuôi của Đức Giêsu – Thánh Giuse thợ – chúng ta thấy được vẻ đẹp của một đời sống lặng thầm nhưng đầy tín trung.

Thánh Giuse là một người thợ mộc. Người lao động chân tay, người làm việc bằng đôi tay mình để nuôi sống gia đình. Không có lời nói nào của Thánh Giuse được lưu lại trong Kinh Thánh. Nhưng chính trong sự thinh lặng ấy, tiếng nói đức tin, vâng phục và khiêm nhường của ngài lại vang vọng mạnh mẽ. Ngài không giảng dạy, không rao giảng, không tranh luận – nhưng sống, hành động, và vâng theo thánh ý Chúa bằng chính cuộc sống thường nhật, bằng từng nhịp đục, nhịp cưa, từng hạt mồ hôi trên trán, từng buổi chiều lặng lẽ trong xưởng mộc nhỏ ở Nadarét.

Thánh Giuse đón nhận những mạc khải của Thiên Chúa qua giấc mơ – một hình thức mạc khải giản dị, không ồn ào – nhưng ngài không hoài nghi, không chất vấn. Ngài tỉnh dậy và làm theo như thiên thần dạy. Đó là đức tin hành động, là lòng trung tín không cần lời, là tình yêu biểu lộ bằng việc làm. Chính hành vi đặt tên cho Hài Nhi Giêsu là hành vi xác nhận tư cách làm cha hợp pháp, là sự đón nhận sứ mạng lớn lao: làm người cha trần thế của Con Thiên Chúa.

Giuse không phải là người của những ngôn từ, nhưng là người của sự thinh lặng thâm sâu. Sự thinh lặng ấy không phải là sự im lặng của người không có gì để nói, mà là sự im lặng của một tâm hồn đang lắng nghe Thiên Chúa, đang để lời Thiên Chúa thấm vào tim, biến thành hành động. Claude đã viết thật đẹp: “Khi những dụng cụ được xếp vào chỗ của chúng rồi thì công việc trong ngày đã xong... thì Giuse đi vào trong cuộc nói chuyện của Thiên Chúa với những tiếng thở dài không dứt...”

Thánh Giuse là gương mẫu tuyệt vời cho mọi người lao động. Ngài dạy ta rằng: lao động không chỉ là phương tiện kiếm sống, mà còn là nơi gặp gỡ Thiên Chúa. Chính trong công việc hàng ngày, nơi xưởng mộc, trong từng cây gỗ, từng chiếc đinh, từng giọt mồ hôi – Giuse đã thánh hóa lao động. Ngài làm việc không vì vinh danh bản thân, nhưng vì yêu thương: yêu gia đình, yêu con trẻ, và yêu Thiên Chúa. Mỗi công việc của ngài là một lời cầu nguyện âm thầm, là một việc lành dâng hiến cho Chúa.

Ngày lễ Thánh Giuse Thợ hôm nay là dịp để toàn thể Giáo hội tôn vinh không chỉ một vị thánh, mà còn là tôn vinh phẩm giá của lao động, và những con người lao động lặng lẽ đang góp phần xây dựng thế giới này. Thế giới hôm nay có xu hướng đề cao danh vọng, tiền bạc, địa vị; có xu hướng lãng quên những con người lao động âm thầm, không tên tuổi, không vinh quang. Nhưng chính những người ấy – như Thánh Giuse – đang là nền móng âm thầm cho một xã hội nhân văn và đạo đức.

Thánh Giuse còn là gương mẫu cho người cha trong gia đình. Không ồn ào, không áp đặt, không phô trương – ngài hiện diện bên Đức Maria và Đức Giêsu bằng một tình yêu kiên vững, một sự bao bọc vững chãi và một lòng trung tín tuyệt đối. Ngài bảo vệ gia đình bằng đôi tay lao động và bằng cả trái tim thổn thức. Các người cha hôm nay được mời gọi nhìn lên Thánh Giuse để học lấy sự kiên nhẫn,

khiêm nhường và quảng đại. Không cần trở thành anh hùng, nhưng chỉ cần trở thành điểm tựa bình an cho gia đình mình.

Thánh Giuse cũng là mẫu gương cho những ai sống đời thánh hiến hay sứ mạng âm thầm trong Hội Thánh. Ngài cho thấy rằng không cần nổi bật, không cần được nhắc đến, không cần được biết đến – chỉ cần trung thành sống ơn gọi, thì đã góp phần quan trọng trong chương trình cứu độ của Thiên Chúa. Trong Hội Thánh có biết bao người như thế: các nữ tu già trong các tu viện, các linh mục phục vụ nơi vùng sâu vùng xa, các giáo lý viên thầm lặng, các nhân viên nhà thờ chăm sóc từng ghế đá, từng bông hoa... Tất cả đều là hình ảnh sống động của Thánh Giuse giữa đời thường.

Mừng lễ Thánh Giuse Thợ, chúng ta được mời gọi sống lại những giá trị cao đẹp mà ngài đã sống: lao động chân chính, tinh lặng nội tâm, vâng phục thánh ý Chúa, yêu thương gia đình, và can đảm sống đức tin giữa đời. Hãy để đời sống của chúng ta, dù giản dị đến đâu, cũng trở thành nơi Thiên Chúa có thể hiện diện và hoạt động. Hãy để những giấc mơ của Giuse trở thành ánh sáng hướng dẫn cho chúng ta trong những chọn lựa hằng ngày.

Xin Thánh Giuse chuyển cầu cho chúng ta, để chúng ta biết sống đời sống Kitô hữu như ngài: âm thầm nhưng mạnh mẽ, lặng lẽ nhưng trọn vẹn, khiêm nhu nhưng vững chắc. Ước gì chúng ta cũng có thể nói được một lời, một lời duy nhất thôi – như Giuse đã nói – “Giêsu” – và rồi âm thầm đi vào mầu nhiệm của Thiên Chúa bằng cả cuộc đời mình. Amen.

Lm. Anmai, CSsR

THÁNH GIUSE THỢ – GƯƠNG MẪU CỦA NGƯỜI LAO ĐỘNG THÁNH THIÊN

Mỗi năm vào ngày 1 tháng 5, trong khi thế giới kỷ niệm ngày Quốc tế Lao động, thì Giáo Hội hoàn vũ lại dành ngày này để cử hành lễ Thánh Giuse Thợ – người thợ mộc thành Nagiarét, người công chính trong âm thầm, người đã âm thầm lao động để chăm sóc gia đình Thánh Gia, và cũng là người được Thiên Chúa tín nhiệm giao cho sứ mạng giữ gìn Đấng Cứu Thế. Việc Đức Giáo Hoàng Piô XII thiết lập lễ này năm 1955 mang một ý nghĩa thật sâu xa: trả lại cho lao động một chiều kích thiêng liêng, nâng lao động lên hàng thánh thiện, và đặt Thánh Giuse làm gương mẫu cho mọi thành phần lao động trong lòng Hội Thánh và xã hội.

Truyền thống Kinh Thánh và Do Thái giáo không hề coi thường công việc tay chân như nhiều nền văn hóa cổ đại khác. Ngược lại, Kinh Thánh dạy rằng lao động là một phần của phẩm giá con người. Trong sách Sáng Thế, ngay từ khởi đầu, con người được Thiên Chúa giao nhiệm vụ “canh tác và giữ gìn vườn địa đàng” – tức là làm việc. Lao động không phải là hình phạt, nhưng là sự cộng tác với Thiên Chúa trong công trình sáng tạo. Thánh Giuse, với đôi tay lao động, đã sống trọn vẹn sứ mạng đó, và qua đời sống của ngài, chúng ta học được sự thật về giá trị và phẩm giá của công việc lao động.

Từ ngữ “thợ mộc” (Hy Lạp: tectôn) được dùng để chỉ Thánh Giuse không chỉ mang nghĩa là người đóng bàn ghế, nhưng còn có thể bao hàm các nghề xây dựng, thợ đá, thợ kim loại – nói cách khác, là người làm ra những điều cụ thể để phục vụ đời sống. Qua hình ảnh Thánh Giuse, Hội Thánh nhìn nhận rằng không có nghề nghiệp nào thấp hèn nếu nó được thực hiện với lương tâm ngay chính và bằng lao động chân chính.

Hiến chế *Gaudium et Spes* của Công đồng Vatican II đã nhấn mạnh điều này cách rõ ràng: “Con người, khi lao động, không chỉ kiếm sống mà còn tham dự vào công trình tạo dựng của Thiên Chúa. Qua việc làm của mình, người nam cũng như người nữ góp phần làm cho thế giới này tốt đẹp hơn, công bằng hơn, và nhân văn hơn.” (GS 67)

Thánh Giuse không giảng dạy trong hội đường, không làm những việc phi thường khiến người ta trầm trồ, nhưng chính vì đời sống âm thầm, lao động chăm chỉ, trung tín và khiêm nhường của ngài, mà Giáo Hội tôn vinh ngài như mẫu gương của người lao động. Lao động không còn chỉ là phương tiện mưu sinh, nhưng là con đường nên thánh. Và điều cao quý nhất là chính Đức Giêsu, Con Thiên Chúa, cũng đã chia sẻ đời sống đó – Người đã học nghề của cha nuôi Giuse, đã từng được gọi là “bác thợ” (Mc 6,3), và đã chấp nhận lao động bằng đôi tay con người.

Trong tất cả các sách Tin Mừng, chúng ta không nghe thấy một lời nào của Thánh Giuse. Ngài thinh lặng, nhưng sự thinh lặng ấy nói rất nhiều. Đó là sự thinh lặng của người biết lắng nghe tiếng Chúa, biết đón nhận thánh ý trong mọi hoàn cảnh, và sống với trách nhiệm trọn vẹn.

Lao động của Thánh Giuse là biểu tượng của một đời sống tận tụy vì gia đình, nhưng đồng thời cũng là hành vi phụng sự Thiên Chúa. Ngài đã lao động không chỉ để nuôi sống Đức Maria và Hai Nhi Giêsu, nhưng còn như một hành động liên lỉ ca tụng Thiên Chúa qua công việc mỗi ngày. Ngài không bao giờ tách rời lao động và cầu nguyện, lao động và thinh lặng nội tâm. Chính nơi xưởng mộc khiêm tốn ấy, thánh ý Chúa đã được thực thi cách hoàn hảo.

Hơn thế nữa, chính trong môi trường lao động ấy mà nhân tính của Đức Giêsu được hình thành và phát triển. Trong vòng tay của người mẹ Maria và dưới sự hướng dẫn của Thánh Giuse, Chúa Giêsu đã lớn lên trong “ân sủng và sự khôn ngoan” (x. Lc 2,52). Ngài đã học biết những giá trị của cần cù, nhẫn nại, trách nhiệm, và tình yêu – những điều mà một nghề nghiệp khiêm tốn như nghề thợ mộc có thể gieo vào lòng người.

Ngày lễ Thánh Giuse Thợ không chỉ mời gọi ta chiêm ngắm đời sống đạo đức trong lao động, mà còn đặt ra một câu hỏi mang tính xã hội rất lớn: trong thế giới hôm nay, lao động có được tôn trọng không? Người lao động có được đối xử công bằng không? Có bao nhiêu người làm việc nhưng vẫn sống trong nghèo đói, bị bóc lột, bị mất nhân phẩm? Có bao nhiêu người thất nghiệp không phải vì lười biếng mà vì cơ cấu kinh tế bất công?

Trong lời giảng dạy của Giáo Hội, đặc biệt từ thông điệp *Laborem Exercens* của Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II, người ta thấy rõ rằng lao động không chỉ là “sản xuất” mà là “phẩm giá”. Không phải lợi nhuận là thước đo cho mọi hoạt động, mà là con người – đặc biệt là người lao động – phải là trung tâm. Kinh tế phục vụ con người chứ không phải ngược lại.

Lễ Thánh Giuse Thợ vì thế trở thành một tiếng nói của Giáo Hội bên vực những người bị lãng quên trong hệ thống kinh tế toàn cầu hóa: những công nhân, những người làm nghề tay chân, những lao động di cư, những người bán sức lao động với đồng lương ít ỏi. Họ là những người Thánh Giuse Thợ hôm nay – âm thầm, vất vả, nhưng vô cùng cao quý.

Chúng ta không được phép coi lao động là chương ngại của đời sống thiêng liêng. Trái lại, chính trong công việc hằng ngày – dù là nội trợ, đồng áng, văn phòng, nhà máy, trường học hay bệnh viện – mỗi Kitô hữu đều được mời gọi sống đức tin. Lao động là bàn thờ nơi ta dâng chính mình mỗi ngày

lên Thiên Chúa. Mỗi giọt mồ hôi, mỗi cố gắng chu toàn trách nhiệm, mỗi lần vượt qua mỗi mệt – đều có thể trở thành một hành vi yêu mến Thiên Chúa và phục vụ tha nhân.

Thánh lễ không kết thúc khi linh mục nói: “Lễ xong, chúc anh chị em đi bình an,” mà thật ra nó bắt đầu – bắt đầu một “Thánh lễ sống động” nơi cuộc đời, nơi công việc, nơi trách nhiệm cụ thể. Từ bàn thờ nhà thờ, chúng ta được sai đi trở thành ánh sáng cho môi trường lao động của mình. Đó là nơi mà ta làm chứng rằng Tin Mừng không phải là lý thuyết cao siêu, nhưng là sức sống đỡ nâng con người trong từng giây phút đời thường.

Thánh Giuse đã để lại cho chúng ta một mẫu gương sống động về việc kết hiệp giữa cầu nguyện và lao động. Ngài không tách rời lao động với niềm tin. Ngài không than vãn, không đòi hỏi, không kêu ca, nhưng lặng lẽ lao động, tín thác, và yêu thương.

Noi gương ngài, mỗi Kitô hữu được mời gọi làm việc với tinh thần cầu nguyện: bắt đầu ngày mới với tâm tình dâng hiến, chu toàn công việc với lòng ngay thẳng, kết thúc mỗi ngày bằng sự tạ ơn. Đừng làm việc như một chiếc máy, nhưng làm việc như một người con dâng lên Cha của mình. Chính cách sống ấy sẽ thánh hóa môi trường lao động, biến xưởng máy, văn phòng, lớp học, quầy hàng... thành nơi gặp gỡ Thiên Chúa.

Lễ Thánh Giuse Thợ không chỉ là dịp để tôn vinh lao động, mà còn là lời nhắc nhở chúng ta biết sống ý nghĩa của lao động trong ánh sáng Tin Mừng. Trong khi thế giới tìm kiếm năng suất, thành tích, lợi nhuận, thì người Kitô hữu được mời gọi sống trung tín, khiêm tốn, chân thành, và hiến mình trong từng công việc nhỏ. Vì chính nơi đó, Thiên Chúa đang hiện diện. Chính nơi đó, sự nên thánh bắt đầu.

Lạy Thánh Giuse Thợ, xin cầu cho chúng con,

- Những người đang vất vả trong lao động mỗi ngày,
- Những ai đang thất nghiệp, đau khổ vì cơm áo,
- Những người đang bị chèn ép nơi xí nghiệp, công trường,
- Và cho mỗi Kitô hữu biết thánh hóa công việc mình làm,

Để nhờ đó, thế giới này được đổi mới, nhân phẩm được tôn vinh, và Danh Chúa được cả sáng trong từng công việc chúng con thực hiện mỗi ngày. Amen.

Lm. Anmai, CSsR

THÁNH GIUSE THỢ – GƯƠNG MẪU CỦA NGƯỜI LAO ĐỘNG LƯƠNG THIÊN

Ngày 1 tháng 5 hằng năm, trong khi thế giới kỷ niệm “Ngày Quốc tế Lao động” để tôn vinh người lao động và khẳng định giá trị lao động trong xã hội, thì Giáo Hội Công Giáo long trọng mừng kính Thánh Giuse Thợ, vị thánh bảo trợ những người lao động chân tay. Việc Đức Giáo Hoàng Piô XII thiết lập lễ kính này vào năm 1955 không chỉ là một sự đáp lời mục vụ cho thời đại đang có nhiều chuyển biến xã hội và lao động, mà còn là một sự khẳng định mạnh mẽ rằng: lao động là giá trị thánh thiêng, là con đường nên thánh, là phương tiện để con người cộng tác vào công trình sáng tạo của Thiên Chúa và biểu lộ tình yêu phục vụ tha nhân.

Đức Thánh Cha Piô XII đã nói rất rõ về ý nghĩa của ngày lễ này: “Chắc chắn chúng ta phải hân hoan, vì người thợ vô danh ở Nadarét chẳng những là hiện thân cho giá trị lao động tay chân trước mặt Thiên Chúa và Hội Thánh, mà còn là vị Giám hộ mẫu mực của mọi người, của các gia đình và của các bạn lao động.”

Thánh Giuse là một người lao động đơn sơ, lặng lẽ, nhưng lại được Thiên Chúa tuyển chọn để đảm nhận một sứ vụ vô cùng cao cả: làm cha nuôi của Chúa Giêsu và là bạn trăm năm của Đức Trinh Nữ Maria. Ngài là người công chính, trung tín, lặng thầm thi hành ý Chúa qua từng ngày sống cần mẫn. Cuộc đời của ngài không nổi bật bởi những lời giảng thuyết, những phép lạ hay những công trình lẫy lừng, nhưng là một cuộc đời âm thầm phục vụ, đầy trách nhiệm và chan chứa tình yêu thương.

Khi nhìn ngắm Thánh Giuse Thợ, chúng ta có thể tìm thấy phẩm giá đích thực của lao động. Lao động không chỉ là phương tiện mưu sinh, nhưng là một ơn gọi cao quý, là cách thế để con người cộng tác với Thiên Chúa trong công trình sáng tạo, là phương tiện để diễn tả tình yêu với gia đình, với tha nhân và với xã hội. Lao động trở thành cầu nối giữa đất và trời, giữa ý định sáng tạo của Thiên Chúa và nỗ lực của con người để làm cho trần gian này trở nên tốt đẹp, công bình và thánh thiện hơn.

Thánh Giuse đã sống lao động trong sự vâng phục thánh ý Thiên Chúa. Khi nhận lời sứ thần, ngài không hỏi han, tính toán hay thoái thác, nhưng âm thầm thi hành. Khi đem Đức Mẹ và Hài Nhi trốn sang Ai Cập, ngài đã cậy nhờ chính đôi tay lao động của mình để lo cho cuộc sống tha hương. Khi trở về Nadarét, ngài vẫn tiếp tục làm nghề thợ mộc đơn sơ, nuôi dưỡng và giáo dục Hài Nhi Giêsu nên người. Chính trong khung cảnh của xưởng mộc gia đình mà Hài Nhi Giêsu đã “lớn lên trong khôn ngoan, vóc dáng và ân nghĩa trước mặt Thiên Chúa và người ta.” (Lc 2,52)

Cuộc đời lao động của Thánh Giuse là một mẫu gương tuyệt vời cho tất cả những ai đang mưu sinh hằng ngày bằng mồ hôi nước mắt: từ người thợ xây đến người nông dân, từ công nhân đến những người bán hàng rong, từ người mẹ nội trợ đến người cha trụ cột, từ công chức văn phòng đến người lao công đường phố... Tất cả đều có thể tìm thấy nơi Thánh Giuse một người bạn, một người đồng hành, một vị chuyển cầu đáng tin cậy trước mặt Thiên Chúa.

Theo Công đồng Vaticanô II, trong hiến chế Vui Mừng và Hy Vọng (*Gaudium et Spes*), Giáo Hội đã khẳng định giá trị của lao động con người: “Các hoạt động của con người, cá nhân cũng như tập thể, nhằm cải thiện cuộc sống, tự bản chất là phù hợp với ý định của Thiên Chúa.” Vì con người được tạo dựng giống hình ảnh Thiên Chúa, nên khi họ lao động để cải thiện môi trường sống, phục vụ người khác, và làm cho thế giới này phản ánh trật tự, vẻ đẹp và tình yêu của Thiên Chúa, thì chính họ đang tiếp nối công trình tạo dựng của Thiên Chúa.

Chính trong viễn tượng đó, lao động không phải là hình phạt hay lời nguyền rủa, nhưng là ơn gọi cao quý, là môi trường để con người trưởng thành về nhân bản và nên thánh trong đời sống đức tin. Giá trị của lao động không nằm ở loại công việc hay địa vị xã hội, mà nằm ở tinh thần mà người ta thực hiện công việc đó: sự siêng năng, lương thiện, trách nhiệm, bác ái và tôn vinh Thiên Chúa. Chính thái độ sống của người lao động làm cho công việc trở nên thánh thiêng, đáng giá trước mặt Thiên Chúa.

Ngày lễ Thánh Giuse Thợ còn nhắc nhở chúng ta hãy cầu nguyện và liên đới với những người lao động nghèo khổ, bị bóc lột, mất việc, bị đối xử bất công, bị từ chối quyền lợi. Giáo Hội không đứng ngoài lề các vấn đề xã hội, nhưng luôn đồng hành, nâng đỡ và bảo vệ phẩm giá con người, đặc biệt là người yếu thế. Noi gương Thánh Giuse, người Kitô hữu được mời gọi sống tinh thần liên đới, công bằng, và bác ái trong môi trường lao động, trở nên ánh sáng Tin Mừng giữa chốn lao nhọc hằng ngày.

Là người tín hữu, mỗi người chúng ta cũng cần đặt lại câu hỏi: Tôi có ý thức rằng công việc hằng ngày của mình là cách để cộng tác với Thiên Chúa, để phục vụ tha nhân và nên thánh không? Tôi có làm việc trong tinh thần công bằng, lương thiện, trách nhiệm và bác ái không? Tôi có biết dâng từng công việc, từng giọt mồ hôi, từng khó khăn trong lao động như một của lễ hiến dâng Thiên Chúa không?

Hôm nay, mừng lễ Thánh Giuse Thợ, chúng ta được mời gọi sống ba điều cụ thể sau đây:

Thứ nhất, hãy sống lao động với lòng biết ơn và vui tươi. Cảm tạ Thiên Chúa vì Ngài đã ban cho ta đôi tay, khối óc và khả năng để làm việc, để nuôi sống gia đình và góp phần xây dựng xã hội.

Thứ hai, hãy sống lao động với trách nhiệm và lương thiện. Không lười biếng, không gian dối, không bóc lột, không làm vì danh lợi, nhưng làm vì yêu thương, vì sự sống, vì công bằng và vì vinh danh Thiên Chúa.

Thứ ba, hãy sống lao động với tâm tình cầu nguyện và hiến dâng. Dù làm bất cứ công việc gì, từ nhỏ đến lớn, hãy dâng lên Chúa như một của lễ tình yêu, và xin Thánh Giuse đồng hành, hướng dẫn, phù trợ và chúc lành.

Lạy Thánh Giuse Thợ, cha nuôi của Chúa Giêsu, gương mẫu của người lao động lương thiện và thánh thiện, xin đồng hành với chúng con trong từng ngày sống, giúp chúng con biết làm việc với tình yêu, với trách nhiệm và với lòng tín thác nơi Thiên Chúa. Xin cầu cho những người lao động đang chịu nhiều bất công, thiệt thòi, và xin cho công việc của mỗi chúng con trở nên phương thế để mưu sinh, thánh hóa, và phục vụ chương trình yêu thương của Thiên Chúa trong thế giới hôm nay. Amen.

Lm. Anmai, CSsR

THÁNH GIUSE THỢ: MẪU GƯƠNG CỦA NGƯỜI LAO ĐỘNG TRUNG TÍN VÀ THÁNH THIỆN

Mỗi ngày đầu tháng Năm, khi thế giới long trọng cử hành Ngày Quốc Tế Lao Động để vinh danh những con người âm thầm xây dựng xã hội bằng mồ hôi và công sức của mình, thì Hội Thánh cũng cử hành trọng thể lễ kính Thánh Giuse Thợ, Đấng bảo trợ các gia đình lao động. Ngày lễ này không chỉ là dịp để các Kitô hữu hướng lòng về một vị thánh khiêm tốn, nhưng đầy quyền thế trong Hội Thánh, mà còn là cơ hội để đào sâu chiều kích thiêng liêng của lao động, nhìn lại giá trị công việc trong kế hoạch cứu độ của Thiên Chúa, và học nơi thánh Giuse mẫu gương của một đời sống lao động thánh thiện và trọn vẹn.

Nếu đọc các sách Tin Mừng, chúng ta sẽ ngỡ ngàng nhận ra rằng không có một lời nào của thánh Giuse được ghi lại. Không một câu nói, không một phát ngôn, không một lời đối thoại. Thánh nhân hoàn toàn im lặng. Tuy nhiên, đó không phải là sự im lặng của thờ ơ hay yếu đuối, mà là một sự thình lặn thâm sâu, chứa đựng cả một đời sống nội tâm mãnh liệt, khiêm hạ và phó thác. Chính trong sự thình lặn ấy, chúng ta lại nhận ra một con người sống chan hòa với mầu nhiệm của Thiên Chúa hơn bất kỳ ai.

Thánh Giuse đã lặng lẽ đồng hành với Đức Maria, âm thầm đón nhận và gìn giữ Hài Nhi Giêsu. Người đã để cho Lời của Thiên Chúa vang vọng trong tâm hồn mình, để chính Thiên Chúa nói lên sự thật của Ngài trong đời sống của ông. Thánh Giuse không thêm lời nào vào Lời Thiên Chúa, bởi ông hiểu rằng Thiên Chúa đã nói tất cả trong Đức Kitô, Con của Ngài. Và ông – trong sự lặng thầm, khiêm nhu

– chỉ sống, hành động, vâng phục và yêu thương như một người hoàn toàn quy hướng về Thiên Chúa.

Không ồn ào, không khoa trương, không dẫn thân giữa đám đông như các vị tông đồ, nhưng thánh Giuse đã trở thành một nhân vật thiết yếu trong kế hoạch cứu độ, một cột trụ vững chắc trong Thánh Gia, một người cha trần thế mẫu mực cho Chúa Giêsu. Chính thánh Têrêsa Avila, người có lòng tôn kính đặc biệt với thánh Giuse, đã từng viết: “Tôi không nhớ một lần nào cầu xin sự gì với thánh Giuse mà ngài từ chối. Trên trời, thánh Giuse truyền lệnh hơn là van xin.” Điều ấy cho thấy thánh nhân là một vị thánh quyền thế và gần gũi, không phải vì những lời nói hùng hồn, mà vì đời sống thánh thiện sâu xa và vâng phục trọn vẹn.

Là chồng của Đức Maria và là cha nuôi của Chúa Giêsu, thánh Giuse là người chịu trách nhiệm bảo vệ và nuôi dưỡng Thánh Gia. Dù không sinh ra Chúa Giêsu theo huyết nhục, nhưng chính Người là người cha trong tất cả sự tận tụy và tình yêu thương. Ngài bảo vệ Đức Maria khi mang thai, đưa Thánh Gia trốn sang Ai Cập giữa đêm khuya để thoát khỏi tay vua Hêrôđê, đưa cả gia đình trở về Nazareth và sống một cuộc đời ẩn dật nơi làng quê ấy. Trong tất cả, thánh Giuse luôn thể hiện sự vâng phục trọn vẹn thánh ý Thiên Chúa qua từng biến cố, dù không hiểu trọn vẹn nhưng luôn tin tưởng và mau mắn thực thi.

Thánh Giuse là mẫu gương cho những người làm cha, cho những người đứng đầu một gia đình. Trong một thế giới đang khủng hoảng về hình ảnh người cha, đang bị cuốn vào chủ nghĩa cá nhân, chủ nghĩa tiêu dùng và tiện nghi, hình ảnh thánh Giuse nhắc nhở chúng ta về một tình phụ tử trách nhiệm, hy sinh và quảng đại. Người cha không phải là người thống trị, mà là người yêu thương, gìn giữ, âm thầm nâng đỡ và dẫn dắt các thành viên gia đình theo ý Chúa.

Tin Mừng nhắc đến thánh Giuse như một người thợ mộc, một nghề nghiệp khiêm tốn nhưng chân chính. Ngài dùng đôi tay mình để làm việc nuôi sống gia đình. Trong xưởng mộc nhỏ của thánh Giuse, những miếng gỗ thô sơ trở thành bàn ghế, dụng cụ làm việc, nơi ấy có mồ hôi của một người cha và có ánh mắt ngây thơ của Chúa Giêsu dõi theo. Chính trong môi trường lao động ấy, Chúa Giêsu lớn lên và học biết giá trị của công việc, của mồ hôi nước mắt và của sự cố gắng kiên trì.

Lao động trong cái nhìn của thánh Giuse không chỉ là để kiếm sống, mà là để cộng tác vào công trình sáng tạo và cứu độ của Thiên Chúa. Công việc, dù đơn sơ đến đâu, nếu được làm bằng đức tin, bằng tình yêu và sự dẫn thân, thì đều có thể trở thành phương tiện nên thánh. Thánh Giuse đã biến từng nhát búa, từng vết đục, từng giờ làm việc thành lời cầu nguyện, thành sự hiệp thông với Chúa. Và đó chính là ý nghĩa sâu xa mà Hội Thánh muốn trao gửi khi tôn phong Ngài làm Bổn mạng của giới lao động.

Ngày hôm nay, khi thế giới vẫn còn đó những người lao động nghèo khổ, bị bóc lột, làm việc không có nhân phẩm, không đủ lương thực, thì tấm gương của thánh Giuse lại vang lên như một lời nhắc nhở rằng: mọi lao động đều có giá trị thiêng liêng nếu được thực hiện trong tình yêu và công chính. Xã hội công bằng không thể xây dựng nếu những người lao động không được tôn trọng, không được bảo vệ. Và các Kitô hữu, đặc biệt là người lao động Công giáo, được mời gọi sống công việc mỗi ngày như một sứ mạng thánh hóa bản thân và thăng tiến cộng đồng.

Lao động thánh hóa không phải là một điều gì xa vời. Đó là sống công việc thường nhật với tinh thần cầu nguyện – luôn ý thức rằng mình đang cộng tác với Thiên Chúa. Làm việc với sự cần cù – không

lười biếng, không làm qua loa, mà luôn trách nhiệm và tận tâm. Và sống công chính – không gian dối, không lợi dụng, không tham lam. Đó là ba điều mà thánh Giuse để lại như một kim chỉ nam cho người lao động: cầu nguyện – cần cù – công chính.

Mỗi Kitô hữu hôm nay được mời gọi noi gương thánh Giuse không phải bằng cách làm việc thật giỏi hay thật nhiều, mà bằng cách đặt Chúa vào trung tâm của công việc mình làm. Làm việc với Chúa, cho Chúa và nhờ Chúa – đó là linh đạo lao động. Khi ấy, công việc thường nhật – dù là trong văn phòng, trong nhà xưởng, ngoài đồng ruộng, hay trong gia đình – đều có thể trở thành nơi gặp gỡ Thiên Chúa và phục vụ tha nhân.

Lạy thánh Giuse, mẫu gương thình lặn và người lao động thánh thiện,
Xin cầu cho chúng con – những con người đang sống giữa xã hội đầy xáo trộn,
Biết lao động không chỉ để sống, nhưng để yêu, để phục vụ, và để nên thánh.
Xin cho chúng con biết noi gương Người – sống khiêm tốn, trung tín và hiền lành.
Xin giúp chúng con làm việc với đôi tay cần mẫn và một trái tim hướng về trời.
Và khi cuộc đời này kết thúc, xin cho chúng con cũng được trở về nhà Cha,
Nơi Người Con mà thánh nhân từng bông ươm và chăm sóc – đang chờ đón chúng con với nụ cười hiền hậu.

Lm. Anmai, CSsR

THÁNH GIUSE THỢ – GƯƠNG MẪU CỦA NGƯỜI LAO ĐỘNG VÀ ĐỜI SỐNG CÔNG CHÍNH

Trong kho tàng ca dao tục ngữ Việt Nam có câu: “Tay làm thì hàm nhai, tay quai thì miệng trễ.” Đây là một câu nói bình dị mà thấm đượm chân lý muôn đời: lao động là điều kiện cần thiết và là giá trị nền tảng để có thể sống xứng đáng làm người. Cũng trong tinh thần ấy, Thánh Phaolô đã nhấn mạnh: “Ai không chịu làm thì cũng đừng ăn” (2Tx 3,10). Với cái nhìn thực tế và rất gần gũi, Giáo Hội dành ngày 1 tháng 5 để kính nhớ Thánh Giuse Thợ – người lao động công chính và thánh thiện, vị bảo trợ của giới công nhân và những người lao động.

Thánh Giuse không chỉ là một người thợ mộc bình thường ở Na-da-rét, mà còn là một mẫu gương sống động cho mọi Kitô hữu hôm nay về lòng trung thành, sự vâng phục và lao động chân chính. Đời sống lao động của Ngài, tuy thầm lặng, nhưng đầy ánh sáng của đức tin, tình yêu và trách nhiệm. Chính trong sự thầm lặng ấy, Thánh Nhân đã thể hiện một tình yêu to lớn đối với Thiên Chúa và gia đình, một đức tin kiên cường giữa muôn vàn thử thách, và một tinh thần lao động miệt mài để góp phần vào chương trình cứu độ.

Lao động: giá trị phát xuất từ Thiên Chúa

Trong sách Sáng Thế, Thiên Chúa được trình bày như một Đấng đang hoạt động: Ngài sáng tạo vũ trụ, sắp đặt trật tự cho mọi loài, dựng nên con người theo hình ảnh Ngài, rồi trao cho con người trách nhiệm “làm cho đất sinh sôi nảy nở, và làm chủ trái đất.” Như vậy, ngay từ khởi đầu, lao động đã là một phần của ơn gọi con người – một ơn gọi cao quý chứ không phải là hình phạt.

Chính Đức Giê-su cũng đã xác nhận điều này khi nói: “Cho đến nay, Cha tôi vẫn làm việc, thì tôi cũng làm việc” (Ga 5,17). Như thế, lao động không phải là điều gì thấp kém, trái lại, đó là một hình thức tham dự vào công trình sáng tạo và yêu thương của Thiên Chúa. Mỗi giọt mồ hôi rơi xuống trong

lao nhọc không chỉ làm nên của ăn, áo mặc, mái nhà, mà còn trở thành lời tạ ơn âm thầm dâng lên Thiên Chúa.

Thánh Giuse – người thợ chân chính và gương mẫu

Chúng ta biết rất ít về cuộc đời của Thánh Giuse. Kinh Thánh không ghi lại lời nói nào của Ngài, nhưng chỉ một câu văn gọn: “Ông Giuse, chồng bà Maria là người công chính” (Mt 1,19). Nhưng chính trong sự thinh lặng ấy, Ngài đã sống một cuộc đời ngời sáng nhân đức. Được gọi là người công chính, Thánh Giuse là mẫu gương tuyệt vời cho mọi người lao động hôm nay.

Thánh Giuse không phải là người quyền thế, không nổi bật giữa xã hội. Ngài không làm những việc phi thường. Ngài chỉ là một người thợ mộc, sống âm thầm, nhưng chính trong công việc hằng ngày, qua những tấm ván, cái đinh, mái nhà, Ngài đã nuôi sống Con Thiên Chúa và Mẹ Maria, góp phần âm thầm nhưng không thể thiếu vào chương trình cứu độ.

Thánh Giuse dạy chúng ta rằng lao động không chỉ là mưu sinh mà còn là cầu nguyện, là phụng sự. Bằng đôi tay thô ráp, Ngài dâng cho Chúa từng giờ lao động vất vả như lời kinh âm thầm. Bằng sự siêng năng, trung tín trong công việc nhỏ nhất, Ngài đã nên thánh giữa đời thường.

Suy tư về giá trị lao động hôm nay

Ngày nay, trong một thế giới chạy theo “văn hóa thành công”, sự hào nhoáng, hiệu suất và danh vọng, thì hình ảnh người thợ – người lao động chân chính – nhiều khi bị xem nhẹ hoặc bị đánh giá dựa theo lợi nhuận. Có những người chỉ “làm theo lương tuần chứ không theo lương tâm”, như lời thở than của những người làm trong ngành xây dựng. Thực trạng ấy đang làm xói mòn giá trị đạo đức trong lao động, khiến công việc mất đi tính thánh thiêng, chỉ còn là một phương tiện mưu lợi.

Giữa xã hội ấy, Thánh Giuse nhắc ta nhớ rằng: mỗi công việc, dù nhỏ bé, nếu được làm với tình yêu và lương tâm, thì đều có giá trị vĩnh cửu. Một người lao công quét đường, nếu làm với trách nhiệm, cũng đang cộng tác vào trật tự và vẻ đẹp của thế giới này. Một người nội trợ, nếu làm với tình thương, cũng đang nối dài tình yêu của Thiên Chúa trong gia đình. Một người giáo viên, công nhân, bác sĩ, nông dân, linh mục... ai làm đúng bổn phận mình, đều có thể trở nên thánh qua chính công việc mỗi ngày.

Thánh Giuse – người sống đức tin trong hành động

Thánh Giuse không chỉ là người lao động mẫu mực mà còn là một người sống đức tin trọn vẹn. Ngài không đòi hỏi giải thích, không yêu cầu hiểu thấu mọi sự. Khi thiên thần báo mộng, Ngài lập tức vâng theo. Khi phải trốn sang Ai Cập, Ngài không bàn lùi. Khi phải âm thầm trở về Na-da-rét, Ngài vẫn lặng lẽ làm việc, sống đời ẩn dật bên gia đình.

Chúng ta hôm nay cũng được mời gọi sống như vậy: tin tưởng vào bàn tay quan phòng của Chúa, dù đôi khi không thấy rõ kế hoạch của Ngài. Biết phó thác, biết bỏ qua toan tính riêng, để chọn điều Chúa muốn. Biết dùng thời gian, công việc, và cả những vất vả mỗi ngày để biến thành của lễ dâng lên Chúa.

Cầu nguyện cùng Thánh Giuse – trở nên người thợ lành nghề trong cánh đồng thế giới

Ngày lễ Thánh Giuse Thợ không chỉ là dịp để kính nhớ một vị thánh đã sống cách đây hơn 2000 năm, mà còn là cơ hội để mỗi chúng ta xét lại đời sống lao động của mình. Mình đã làm việc với tình thần

nào? Mình có thực sự coi công việc là ơn gọi, là phương tiện nên thánh không? Mình có để lòng mình chai đá theo đồng lương hay vẫn giữ được lương tâm ngay thẳng?

Chúng ta xin Thánh Giuse nâng đỡ và cầu thay nguyện giúp, không chỉ cho từng người lao động, mà còn cho những người lãnh đạo, những linh mục, tu sĩ, giáo dân, những người đang làm việc truyền giáo, mục vụ... biết sống như những người “thợ lành nghề” trong cánh đồng truyền giáo mênh mông của Chúa.

Chúng ta cũng dâng lên Ngài tất cả những người thất nghiệp, những ai đang mò mẫm tìm kiếm việc làm, những người lao động bị bóc lột, bị đối xử bất công – xin cho họ tìm được công việc xứng đáng và được đối xử như những con người có phẩm giá.

Kết thúc, chúng ta cùng mượn lời cầu nguyện của Thánh nữ Têrêsa Avila, người có lòng sùng kính đặc biệt với Thánh Cả Giuse, để dâng lên Ngài tất cả cuộc đời lao động của chúng ta:

“Lạy Thánh Cả Giuse! Trong suốt cuộc đời, Cha là niềm hy vọng, khi sinh hạ Chúa Giêsu, khi trốn sang Ai Cập, khi sống những ngày tha hương. Cha đã tìm thấy sức mạnh trong sự tin tưởng sắt đá vào quyền năng và lòng nhân lành của Chúa.

Hôm nay, chúng con hết lòng trông cậy, chạy đến cầu xin Ngài. Xin Ngài hiệp lời cầu với chúng con, để xin Con Ngài nâng đỡ chúng con trong cơn khốn khó, xin Ngài ban sức mạnh để chúng con tiến lên như Ngài đã vượt thắng.

Xin Ngài ban cho chúng con ơn trông cậy mà Ngài đã có như ánh sáng hướng dẫn mọi ngày trong đời chúng con. Amen.”

Lm. Anmai, CSsR

THÁNH GIUSE THỢ – MẪU GƯƠNG LAO ĐỘNG THÁNH HÓA

Hôm nay, Hội Thánh long trọng mừng kính Thánh Giuse Thợ – Đấng được Thiên Chúa chọn làm dưỡng phụ của Đức Giê-su, bạn trăm năm của Đức Trinh Nữ Maria, và là người đã âm thầm thực hiện chương trình cứu độ bằng chính lao động âm thầm, tận tụy, đơn sơ của mình. Lễ này không chỉ là một cái nhìn kính trọng dành cho nghề lao động, mà sâu xa hơn, là một tuyên xưng rằng lao động không chỉ là nhu cầu sinh tồn, mà còn là con đường nên thánh, là phương thế để tham dự vào công trình sáng tạo và cứu độ của Thiên Chúa.

Trong mầu nhiệm Phục Sinh, Chúa Giê-su hiện ra với bà Maria Mađalêna trong hình dạng của một người làm vườn. Chi tiết này không hề ngẫu nhiên, mà mang ý nghĩa thần học sâu xa. Ngay từ khởi đầu, khi Thiên Chúa dựng nên con người, Ngài trao cho con người quyền làm chủ vũ trụ và trách nhiệm “canh tác và gìn giữ vườn địa đàng” (St 2,15). Sau khi phục sinh, Chúa Giê-su mang dáng dấp của người làm vườn, là để khẳng định rằng ơn phục sinh không tách rời khỏi lao động trần thế, trái lại, chính trong lao động chân chính mà con người tham dự vào sự sống mới, vào công trình tái tạo của Thiên Chúa.

Thánh Gioan Kim Khẩu đã từng nói: “Thiên Chúa đã làm người để con người được nên giống Thiên Chúa.” Trong Đức Giê-su, hai bản tính – Thiên Chúa và loài người – kết hợp nên một. Và nhờ Ngài, những ai tin và chịu phép rửa thì được thông phần vào thần tính Thiên Chúa. Nhưng để thần tính ấy sinh hoa kết quả, con người phải sống kiên trì, phải lao động trong cả hai chiều kích: trần thế và

Nước Trời. Người môn đệ của Chúa Giê-su không thể chỉ sống lười biếng chờ đợi ơn trên, mà được mời gọi vừa lao động để xây dựng thế giới tốt đẹp hơn, vừa cố gắng để

Suốt ba mươi năm ẩn dật ở Nazareth, Đức Giê-su không giảng đạo, không làm phép lạ, nhưng sống đời bình thường như mọi người: làm thợ mộc, sống cùng cha mẹ trong ngôi nhà nhỏ. Người ta chỉ biết Ngài là “con bác thợ mộc” (Mt 13,55), chứ không thấy gì cao siêu nơi Ngài. Nhưng chính trong sự bình thường ấy, Đức Giê-su đã cho thấy giá trị cao cả của lao động. Ngài thấm nhuần tinh thần khiêm tốn, nhẫn nại, trung tín, và kính sợ Thiên Chúa trong từng công việc nhỏ nhất.

Công đồng Vatican II đã nhấn mạnh: “Khi làm việc, con người không chỉ biến đổi thế giới và xã hội, mà còn cải thiện chính mình.” Lao động không chỉ để kiếm sống, mà còn là phương thế để con người thoát ra khỏi bản năng thuần vật chất, vượt lên chính mình để trở nên cao quý, để học biết yêu thương, để trở thành người thực sự.

Đức Giê-su đã làm việc không ngơi nghỉ, như lời Ngài phán: “Cho đến nay, Cha Ta vẫn làm việc, thì Ta cũng làm việc” (Ga 5,17). Ngay cả khi bị lên án, khi đứng trước đám đông cuồng nộ, Ngài vẫn là con người của lao động, của công chính, của lòng trung tín. Chính Tổng trấn Philatô, giữa đám đông cuồng nộ ấy, đã chỉ vào Ngài mà nói: “Ecce Homo – Đây là người!” (Ga 19,5). Lời ấy như là lời xác nhận rằng, người làm việc trung tín, sống công chính, dù bị hiểu lầm, loại trừ, vẫn là mẫu người đích thực – “con người toàn vẹn”.

Kinh Thánh không nương nhẹ với kẻ lười biếng: “Ai không làm việc, thì cũng đừng ăn” (2 Tx 3,10). “Người lười như hòn phân, ai chạm vào cũng phải lánh xa” (Hc 22,1). Kẻ không chu toàn bốn phận mình thì là bạn đồng hành với quân phá hoại (Cn 18,9). Thánh Giuse và Chúa Giê-su là mẫu gương của sự cần mẫn, lao động đầy trách nhiệm và phẩm giá.

Nếu suốt ba mươi năm đầu đời, Đức Giê-su âm thầm lao động trong xưởng mộc, thì ba năm cuối đời Ngài dồn tâm vào một công cuộc khác – không kém phần lao nhọc – là xây dựng Nước Thiên Chúa bằng Lời, bằng yêu thương, bằng huấn luyện và hy sinh.

Tất cả các phép lạ, các lời giảng, các hành động của Đức Giê-su đều nhằm tỏ bày một điều: Ngài là Con Thiên Chúa, Đấng Cứu Độ, là tình yêu vĩnh cửu của Thiên Chúa dành cho nhân loại. Đức Giê-su không làm phép lạ để chứng minh quyền năng, càng không để thu hút đám đông. Ngài chữa lành, hóa bánh, đuổi quỷ... để thể hiện lòng thương xót. Nhưng điều Ngài quý nhất vẫn là Lời Chúa và linh hồn con người.

Khi người ta tìm đến Ngài chỉ vì miếng bánh, Ngài rút lui. Khi họ đòi hỏi phép lạ, Ngài thinh lặng. Bởi vì sứ mạng cao cả nhất của Ngài là công bố Tin Mừng cứu độ, là dạy cho con người biết yêu thương, và huấn luyện một nhóm nhỏ để sau này tiếp tục công cuộc ấy. Sự bền bỉ và ưu tiên của Ngài dành cho sứ mạng này cho thấy: lao động quan trọng nhất không phải là tạo ra của cải, mà là tạo ra con người mới, là truyền ánh sáng đức tin, là giúp nhau “sinh lại” trong Thánh Thần.

Trong Tin Mừng, Thánh Giuse không nói một lời nào. Nhưng những hành động của ông vang vọng mãi qua mọi thế hệ. Ba lần trong đêm, ông mau mắn chỗi dậy làm theo Lời Chúa: đón Đức Maria, đưa Hài Nhi đi Ai Cập, và trở về Nazareth. Ông không chần chừ, không đắn đo. Ông chỉ vâng lời. Và nhờ sự vâng phục ấy, Thiên Chúa đã thực hiện trọn vẹn chương trình cứu độ.

Lao động của Thánh Giuse không nổi bật, không vinh quang, không ghi trong sử sách. Nhưng chính sự thầm lặng ấy mới là chứng tá mạnh mẽ: lao động chân chính không tìm kiếm tiếng khen, không so đo thành bại, nhưng là hành vi hiến dâng – là một phục vụ đời thường – nơi bàn thờ là xưởng mộc, nơi bàn tay là chiếc búa, nơi trái tim là thánh thiện và khiêm nhường.

Giuse đã âm thầm dạy Đức Giê-su lao động, dạy Ngài cầu nguyện, dạy Ngài biết nghe Lời Chúa. Chính nhờ Giuse, Đức Giê-su đã học cách làm người, để rồi đi đến tận cùng ơn gọi làm người ấy: chết trên thập giá vì yêu nhân loại.

Chúa Giê-su dạy: “Hãy lo làm việc không vì lương thực mau hư nát, nhưng vì lương thực đem lại sự sống đời đời” (Ga 6,27). Ngài không phủ nhận lao động vật chất, nhưng cảnh tỉnh ta đừng để nó trở thành mục đích tuyệt đối. Nếu chỉ lao động để làm giàu, để vun vén cá nhân, ta sẽ đánh mất linh hồn mình. Nhưng nếu lao động vì yêu thương, vì phục vụ, vì muốn cộng tác với Thiên Chúa để kiến tạo một thế giới công bằng hơn, thì đó chính là con đường nên thánh.

Thánh Phaolô khuyên: “Dù anh em có làm gì, thì hãy làm như làm cho Chúa, chứ không phải cho người đời” (Cl 3,23). Bởi vì khi ta lao động bằng cả trái tim, bằng đức tin, bằng tinh thần phục vụ, thì từng giọt mồ hôi, từng việc tay chân đều có thể trở thành lời cầu nguyện, trở thành lễ vật đẹp lòng Chúa.

Lễ Thánh Giuse Thợ hôm nay nhắc nhở chúng ta về phẩm giá của lao động. Không phải chỉ những ai đứng trên giảng đài, hay mặc áo dòng mới có thể nên thánh. Mỗi người – với công việc nhỏ bé, với nghề nghiệp đời thường – đều có thể và phải nên thánh. Qua gương Thánh Giuse, qua gương Chúa Giê-su, Hội Thánh mời gọi ta: hãy lao động bằng cả trái tim, bằng tinh thần trách nhiệm, bằng niềm tin, để không chỉ kiếm sống, mà còn làm chứng cho Nước Thiên Chúa ngay giữa đời.

Xin Thánh Giuse chuyển cầu cho chúng ta, để công việc tay chúng ta làm được Chúa củng cố, để chúng ta biết làm việc như làm cho Chúa, và để chính đời sống chúng ta trở thành bông hoa đẹp dâng lên Thiên Chúa qua tay Đức Mẹ trong tháng hoa này. Amen.

Lm. Anmai, CSSR

LAO ĐỘNG TRONG ÁNH SÁNG CỦA TIN MỪNG VÀ MẦU NHIỆM THÁNH GIUSE THỢ

Hôm nay, cùng với toàn thể Giáo Hội, chúng ta hân hoan mừng kính Thánh Giuse Thợ, người công chính, người thợ mộc âm thầm nhưng trung tín, người được Chúa Cha giao phó sứ mạng đặc biệt: làm cha nuôi Chúa Giêsu và gìn giữ Thánh Gia. Đây là một lễ đặc biệt, được Đức Giáo Hoàng Piô XII thiết lập vào năm 1955, nhằm tôn vinh vai trò của người lao động trong đời sống xã hội, nhưng đồng thời cũng để khẳng định rằng lao động, dưới ánh sáng của Tin Mừng, có một giá trị thiêng liêng, một chiều sâu cứu độ và một ý nghĩa thánh thiêng mà chính Thiên Chúa muốn ban cho con người.

Trong khi thế gian nhìn lao động như một cực hình, như một phương tiện để mưu sinh hay làm giàu, thì Kitô giáo – với mẫu gương của Thánh Giuse và chính Đức Giêsu – nhìn lao động bằng một ánh mắt rất khác: đó là con đường để thánh hóa bản thân, để phục vụ tha nhân, để cộng tác với Thiên Chúa trong công trình sáng tạo và cứu độ.

Ngay từ đầu, Thiên Chúa đã ban cho con người nhiệm vụ “canh tác và trông coi” vườn Êđen. Điều đó cho thấy rằng lao động không phải là hình phạt sau tội lỗi, nhưng là một phần thiết yếu của căn tính con người được dựng nên giống hình ảnh Thiên Chúa. Chỉ sau khi nguyên tổ phạm tội, lao động mới

trở nên nhọc nhằn và vất vả, nhưng chính lao động vẫn luôn mang trong mình một phẩm giá cao cả: đó là sự cộng tác với Thiên Chúa trong việc duy trì và phát triển công trình sáng tạo. Và giờ đây, khi Ngôi Hai Thiên Chúa nhập thể làm người, sinh ra trong một gia đình lao động, làm việc dưới sự hướng dẫn của Thánh Giuse, thì lao động lại càng được nâng cao và được thánh hóa.

Việc Đức Giêsu – Con Thiên Chúa hằng sống – chọn sống trong một gia đình thợ mộc, chọn cầm lấy búa, gỗ, đục... không phải là một sự tình cờ, cũng không phải là điều “khiếm khuyết” nơi một vị Thiên Sai, nhưng chính là một Tin Mừng về lao động, bởi từ đó, mọi công việc trần thế đều có thể trở thành con đường nên thánh, nếu được thực hiện trong đức tin, yêu thương và trách nhiệm.

Chúng ta có thể nhận ra những ý nghĩa khác nhau và rất sâu xa của lao động qua ánh sáng Tin Mừng hôm nay:

Thứ nhất, lao động là để nuôi sống bản thân và gia đình.

Thánh Phaolô nói rất rõ: “Ai không chịu làm thì cũng đừng ăn.” Đây là chân lý cơ bản của sự sống con người. Một người không làm việc mà ăn bám người khác là một gánh nặng cho gia đình, cho xã hội, và cho chính lương tâm mình. Như thế, bất cứ người cha, người mẹ, người con nào, khi chuyên chăm lao động để lo cho cuộc sống là đang thực hiện một sứ mạng rất cao quý. Nhưng nếu dừng lại ở mức độ này thôi – làm chỉ để kiếm ăn – thì con người vẫn chưa khác gì loài vật. Một con gà, con vịt cũng biết kiếm ăn để sống. Vậy thì điều gì làm cho lao động của con người khác biệt và cao quý?

Thứ hai, lao động giúp con người hoàn thiện bản thân.

Lao động là trường học của sự kiên nhẫn, kỷ luật, sáng tạo và trưởng thành. Qua lao động, con người phát triển các kỹ năng, nâng cao tay nghề, đồng thời cũng rèn luyện phẩm chất đạo đức như trung tín, chính trực, tôn trọng người khác. Một người thợ giỏi chưa chắc là một con người tốt. Nhưng một người tốt, khi làm việc với tinh thần trách nhiệm và tận tâm, thì chắc chắn sẽ là một người thợ đáng quý. Chính trong lao động, con người khám phá ra phẩm giá và giá trị của mình. Mỗi nghề nghiệp, mỗi công việc – dù cao sang hay khiêm hạ – đều là nơi để con người trưởng thành, nếu biết thực hiện với lương tâm và tình yêu thương.

Thứ ba, lao động là cách thức để trao ban và làm phong phú cho tha nhân.

Một người làm việc không chỉ vì bản thân, nhưng vì gia đình, vì cộng đồng, vì Giáo Hội, vì xã hội. Một người cha vất vả mưu sinh để con cái được đến trường, một người mẹ tảo tần sớm hôm để chồng yên tâm công tác, một người công nhân cố gắng sức lao động cho sự phát triển chung – tất cả những điều đó là những hành động cao quý, là sự trao ban chính mình. Và nếu ngược lại, người ta chỉ biết hưởng thụ thành quả lao động của người khác mà không chia sẻ hay sống ích kỷ, thì đó không còn là lao động đích thực nữa. Người lao động chân chính là người sống vì người khác, và chính trong sự trao ban đó, họ được Thiên Chúa chúc phúc.

Thứ tư, lao động có giá trị truyền giáo.

Một Kitô hữu khi sống trung thực, công bằng, yêu thương trong công việc – dù là sửa xe, dạy học, trồng trọt hay kinh doanh – đều đang làm chứng cho Tin Mừng. Truyền giáo không chỉ bằng lời nói, mà còn bằng cách sống. Một người công giáo làm ăn gian dối, thiếu trung tín, tham lam... thì không thể nói về Chúa cách thuyết phục. Ngược lại, một người sống đức tin trong công việc, tôn trọng khách hàng, công bằng với công nhân, biết chia sẻ với người nghèo – người đó chính là khí cụ loan báo Tin Mừng một cách hữu hiệu. Và như thế, chính môi trường lao động cũng trở thành một “thánh địa”, nơi Tin Mừng được gieo vãi, nơi lòng người được hoán cải.

Thứ năm, lao động hướng về sự sống đời đời.

Lao động của Kitô hữu không chỉ gói gọn trong lợi nhuận hay kết quả trần thế. Chúng ta làm việc trong niềm hy vọng, làm với tầm nhìn vĩnh cửu, vì tin rằng mỗi giọt mồ hôi, mỗi nỗ lực, mỗi công việc thành tâm đều có giá trị cứu độ. Như Đức Bênêdictô XVI đã nói: “Nếu không có tầm nhìn vào đời sống vĩnh cửu, sự phát triển con người sẽ thiếu sức sống.” Người Kitô hữu không làm việc vì nỗi sợ đói khát, nhưng vì lòng yêu mến Thiên Chúa và tha nhân, và vì khát vọng bước vào Nước Trời – nơi mỗi việc lành sẽ được ghi khắc.

Sau cùng, lao động là cách con người hiệp thông với mầu nhiệm Thập Giá.

Từ khi Chúa Giêsu mang lấy kiếp người, sống trong một mái nhà lao động, đổ mồ hôi giữa xưởng mộc Nazarét, thì những nhọc nhằn của lao động không còn là hình phạt, nhưng là của lễ tình yêu. Người lao động giờ đây không chỉ là người đi làm kiếm sống, mà là người đang bước theo Đức Kitô, đang vác thập giá mỗi ngày, đang góp phần vào chương trình cứu độ. Chính nơi bàn làm việc, xưởng thợ, đồng ruộng, giảng đường... người Kitô hữu đang nên đồng hình đồng dạng với Chúa Giêsu, và sẽ cùng Người phục sinh trong vinh quang.

Kính thưa cộng đoàn,

Trong ngày lễ Thánh Giuse Thợ – bốn mạng của bao người cha, người lao động – chúng ta hãy ngược nhìn lên gương sống âm thầm nhưng cao quý của ngài. Ngài không giảng đạo, không viết sách, không làm phép lạ, nhưng ngài đã thánh hóa lao động bằng chính sự thinh lặng, khiêm nhường và trung tín của mình. Chính trong xưởng mộc nhỏ bé ấy, Ngài đã cộng tác với Thiên Chúa để nuôi dưỡng và bảo vệ Đấng Cứu Độ nhân loại.

Ước gì, mỗi người cha trong gia đình biết noi gương Thánh Giuse: không chỉ là người đi làm kiếm sống, nhưng còn là người xây dựng những giá trị tinh thần cho gia đình – giá trị của đức tin, luân lý, tình yêu thương và lòng quảng đại. Ước gì mỗi Kitô hữu, dù làm nghề gì, đều biết thánh hóa công việc, sống đẹp lòng Chúa và hữu ích cho tha nhân. Và ước gì, nhờ lời chuyển cầu của Thánh Giuse Thợ, mọi lao động của chúng ta hôm nay trở nên những viên gạch xây dựng Nước Trời mai sau.

Lạy Thánh Giuse Thợ, xin cầu cho chúng con. Amen.

Lm. Anmai, CSsR

THÁNH GIUSE THỢ – NGƯỜI CÔNG NHÂN CỦA THIÊN CHÚA

Hôm nay, cùng với toàn thể Giáo Hội, chúng ta hân hoan cử hành lễ kính Thánh Giuse Thợ, một ngày lễ được Đức Giáo hoàng Piô XII thiết lập vào năm 1955 như một lời đáp lại ý nghĩa Kitô giáo của lao động, trong bối cảnh thế giới đang chìm vào một cuộc khủng hoảng giá trị con người và sự dâng cao của các hệ tư tưởng vô thần. Lễ kính Thánh Giuse Thợ không chỉ nhằm tôn vinh lao động, mà còn là một lời khẳng định: lao động mang trong mình phẩm giá cao quý vì đã được Thiên Chúa thánh hóa qua chính đời sống lao động của Đức Giêsu và của Thánh Giuse – người cha nuôi trần thế của Chúa.

Chúng ta sống trong một thời đại mà lao động đôi khi bị coi là gánh nặng, là phương tiện để kiếm sống, chứ không còn được nhìn như một ơn gọi hay một cách thế để nên giống Thiên Chúa. Vì thế, phụng vụ hôm nay muốn hướng cái nhìn của ta trở lại với ý nghĩa nguyên thủy và thánh thiêng của lao động, khơi dậy trong chúng ta sự biết ơn, kính trọng và niềm vui được cộng tác vào công trình sáng tạo với Đấng Tạo Hóa.

Lao động là một ân huệ giúp con người tìm được ý nghĩa và niềm vui trong cuộc sống

Từ thuở ban đầu, khi tạo dựng con người, Thiên Chúa đã trao cho con người trách nhiệm “làm chủ đất đai và canh tác vườn địa đàng” (St 2,15). Lao động không phải là hình phạt vì tội, nhưng là phần cốt lõi trong ơn gọi làm người. Lao động là lời mời gọi cộng tác với Thiên Chúa trong việc tiếp nối và hoàn thiện công trình tạo dựng. Chúng ta không chỉ là những người làm việc để sinh tồn, nhưng là những nghệ sĩ được mời gọi viết tiếp bài ca vĩ đại của Tạo Hóa bằng chính những công việc nhỏ bé hằng ngày.

Chúng ta nhớ lại hình ảnh người thợ đục đá trong câu chuyện hành hương Trung cổ. Cùng một công việc, cùng một mồ hôi, cùng một gánh nặng, nhưng chỉ có người nhìn thấy ý nghĩa thiêng liêng nơi việc làm mình mới tìm được bình an và hạnh phúc. Người thợ đục đá thứ ba không chỉ đập đá, anh đang xây dựng nhà của Chúa. Đó là cái nhìn mà người Kitô hữu phải học lấy mỗi ngày: cái nhìn vượt khỏi sự đơn điệu của công việc, để thấy được sứ mạng cao cả trong đó. Nếu ta nhìn công việc như một hành trình góp phần vào chương trình của Thiên Chúa, thì dù là quét rác, rửa chén, hay dựng xây nhà cửa, ta đều đang góp phần thánh hóa trần gian.

Lao động giúp con người sống liên đới và liên kết với nhau

Không ai trong chúng ta sống một mình. Lao động không chỉ là phương tiện để có cơm ăn áo mặc, mà còn là sợi dây nối kết con người trong tình huynh đệ. Người cha đi làm, người mẹ chăm con, người con đi giao bánh – tất cả đều là những mắt xích không thể thiếu trong chuỗi ân sủng của đời sống. Cậu bé giao bánh trong câu chuyện kể đã không nhận ra mẹ mình “làm việc” vì bà không được trả tiền – nhưng trên thực tế, chính mẹ cậu là người dậy sớm nhất, phục vụ nhiều nhất, và yêu thương nhiều nhất. Mỗi công việc, dù âm thầm hay công khai, đều mang trong mình một giá trị thánh thiêng khi nó được thực hiện với tình yêu.

Lao động giúp ta ra khỏi bản thân, nhìn thấy nhu cầu của người khác, cảm thông với nỗi vất vả của anh em mình. Khi ta làm việc chung với nhau, ta học cách lắng nghe, nhường nhịn, giúp đỡ và cùng nhau hướng đến một mục tiêu cao cả hơn. Những giờ phút mệt nhọc bên nhau nơi công xưởng, nơi đồng ruộng, nơi bệnh viện hay trường học... đều có thể trở thành nơi Thiên Chúa hiện diện – nếu ta làm với tâm tình phục vụ và yêu thương.

Lao động là con đường nên thánh, làm cho con người trở nên giống Chúa hơn

Chúa Giêsu đã không chọn một cuộc đời nhàn hạ. Trong ba mươi năm đầu đời, Người sống như một người thợ mộc ở làng Nazareth, dưới sự hướng dẫn của Thánh Giuse. Người đã làm việc với đôi tay chai sạn, vác gỗ, đóng đinh, xây nhà... Người đã chia sẻ nỗi vất vả của những người bình dân. Và khi bước vào đời sống công khai, Chúa Giêsu vẫn tiếp tục làm việc – không phải bằng búa và đục – mà bằng lời giảng, phép lạ, và nhất là bằng sự hiến thân hoàn toàn trên Thánh giá. Người đã nói: “Cha Ta và Ta vẫn làm việc và làm việc không ngừng” (Ga 5,17). Qua đó, Người mặc cho lao động một giá trị vĩnh cửu: giá trị cứu độ.

Thánh Giuse, người thợ khiêm tốn thành Nazareth, chính là mẫu gương sống động cho mọi người lao động. Ngài không để lại một lời giảng nào, nhưng để lại một đời sống thầm lặng, công chính và trung thành trong bốn phận. Qua việc lao động chân chính, Ngài nuôi dưỡng gia đình thánh, dạy dỗ Chúa Giêsu và trở nên mẫu gương cho tất cả những ai làm việc trong âm thầm. Chính sự thầm lặng và trung tín của Ngài đã làm cho đời sống thường nhật trở nên thánh thiện.

Thiền sư Hyakyjo đã nói: “Không làm thì không ăn!” – một lời nhắc nhở rất cụ thể nhưng cũng rất thiêng liêng. Con người không được quyền sống ăn bám, sống trong lười biếng. Làm việc là để sống xứng đáng với phẩm giá làm người, sống như một thành viên hữu ích trong xã hội và là người con trung thành của Thiên Chúa. Lao động chính là con đường nên thánh giữa đời thường.

Anh chị em thân mến, khi Giáo Hội tôn vinh Thánh Giuse Thợ, không phải chỉ để ca ngợi những đôi tay làm việc vất vả, mà còn là lời mời gọi sâu xa: hãy để cho lao động của mình trở nên lời cầu nguyện, trở nên con đường thánh hóa, trở nên cách thế để yêu thương và phục vụ. Hãy làm việc không chỉ vì miếng cơm manh áo, mà vì một lý tưởng cao đẹp: xây dựng Nước Thiên Chúa giữa trần gian.

Hãy học nơi Thánh Giuse sự tinh lặng trung tín, học nơi Chúa Giêsu sự khiêm nhường phục vụ, học nơi Thiên Chúa sự kiên nhẫn sáng tạo. Dù bạn là ai – thầy giáo, công nhân, nông dân, người nội trợ hay bác sĩ – hãy làm việc như thể bạn đang góp phần xây dựng một “ngôi thánh đường” cho Thiên Chúa.

Và cuối cùng, xin Thánh Giuse Thợ cầu bầu cho tất cả những người lao động – nhất là những ai đang chịu bất công, thất nghiệp, hay làm việc trong điều kiện khó khăn – để họ được an ủi, được bảo vệ và được nhận ra giá trị cao quý của mình. Xin cho mỗi người chúng ta luôn biết sống lao động như một ơn gọi, như một lời đáp trả tình yêu, và như một hành trình tiến về sự thánh thiện đích thực. Amen.

Lm. Anmai, CSsR